

© Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava. Sva prava pridržana. Dopuštenje za ponovno objavljivanje ovog sažetka dano je isključivo u svrhu uključivanja u HUDOC bazu podataka Suda.

© Office of the Representative of the Republic of Croatia before the European Court of Human Rights. All rights reserved. Permission to re-publish this summary has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

© Bureau de l'Agent de la République de Croatie devant la Cour européenne des droits de l'homme. Tous droits réservés. L'autorisation de republier ce résumé a été accordée dans le seul but de son inclusion dans la base de données HUDOC de la Cour.

**SAŽETAK PRESUDE
SINE TSAGGARAKIS A.E.E. PROTIV GRČKE
OD DANA 23. SVIBNJA 2019. GODINE
ZAHTJEV BR. 17257/13**

ČINJENICE

Podnositelj zahtjeva je trgovačko društvo koje se bavi javnim prikazivanjem filmova. Ovo društvo podnijelo je zahtjev za sudsko preispitivanje građevinske i uporabne dozvole dodijeljene konkurentskom društvu za izgradnju i rad multipleks kina u susjednom okrugu. Podnositelj je tvrdio da su te dozvole bile nezakonite jer je urbanističkim planom ovo područje bilo predviđeno za stambene prostore. Odlučujući o podnositeljevom tužbenom zahtjevu, Četvrti odjel Vrhovnog upravnog suda donio je presudu kojom je utvrdio da poštivanje načela „legitimnog očekivanja“ sprječava vlasti da preispitaju zakonitost građevinske dozvole prilikom izdavanja uporabne dozvole. Međutim, s obzirom da je Peti odjel istog suda imao različitu sudsku praksu po tom pitanju (jer je smatrao da je sudsko preispitivanje moguće kako u fazi davanja građevinske dozvole tako i prilikom izdavanja uporabne dozvole), Četvrti odjel je odlučilo predmet uputiti plenarnoj sjednici Vrhovnog upravnog suda. Iako je plenarna sjednica donijela isti zaključak kao Peti odjel, Četvrti odjel je donio presudu u kojoj je ponovio svoje prvobitno stajalište te je odbio tužbu podnositelja zahtjeva. U međuvremenu je podnositelj zahtjeva od Ureda za urbanizam zatražio zatvaranje konkurentskog kina. S obzirom da gradsko vijeće nije zapečatilo zgradu, podnositelj se žalio Vrhovnom upravnom sudu. Peti odjel tog suda utvrdio je da su vlasti dužne zatvoriti multipleks kino, no gradsko vijeće je odbilo postupiti sukladno toj presudi jer je u međuvremenu konkurentsko trgovačko društvo podnijelo zahtjev za legalizaciju.

PRIGOVORI

Pozivajući se na članak 6. Konvencije, podnositelj zahtjeva je tvrdio mu je povrijeđeno pravo na pošteno suđenje.

OCJENA ESLJP-a

Iako se na prvu čini da se podnositeljev zahtjev tiče pitanja provedbe zakona, ESLJP je utvrdio da se on ne može smatrati *actio popularis*, jer je podnositelj iznio i argumente u vezi s gubitkom klijenata koji je pretrpio kao rezultat otvaranja konkurentskog kina. ESLJP je u više navrata potvrdio da se klijenti nekog trgovačkog društva smatraju „vlasništvom“ u konvencijskom smislu (vidi [*Könyv-Tár Kft i drugi protiv Mađarske*](#), stavci 31.-32.).

Dakle, s obzirom na predmet zahtjeva, prirodu pobijanih odluka i status podnositelja zahtjeva, "spor" koji je podnositelj pokrenuo imao je dovoljnu vezu s "pravom" na koje se pozivao. Ishod postupka pred Vrhovnim upravnim sudom bio je izravno presudan za predmetno pravo jer bi odluka u korist podnositelja dovela do zatvaranja konkurentskog multipleksa što je zapravo bila krajnja svrha tih postupaka.

ESLJP je nadalje istaknuo da postoje dugogodišnje razlike u sudskoj praksi Četvrtog i Petog odjela Vrhovnog upravnog suda s obzirom na mogućnost preispitivanja zakonitosti građevinskih dozvola prilikom izdavanja uporabnih dozvola.

Kao sud odgovoran za ujednačavanje upravnosudske prakse, grčki Vrhovni upravni sud morao je odlučiti treba li načelo legitimnog očekivanja, na koje se pozivao Četvrti odjel, prevagnuti nad načelom zaštite okoliša na koje se pozivao Peti odjel. Plenarna sjednica tog suda na kraju je prednost dala ustavnom načelu zaštite okoliša te zaključila da pitanje dopuštenosti otvaranja multipleksa treba preispitati i u fazi davanja građevinske dozvole i u fazi izdavanja uporabne dozvole. Također je zaključila da pitanje načela legitimnog očekivanja, na kojem je Četvrti odjel temeljio svoju odluku, nije primjenjivo u ovom slučaju budući da se to načelo ne može primijeniti u situaciji stvorenoj protivno ustavnim odredbama. Drugim riječima, plenarna sjednica presudila je na temelju hijerarhije normi i prioritet je dala zaključcima kakvi su postojali u sudskoj praksi Petog odjela. Taj odjel je od samog početka isključio primjenu načela legitimnog očekivanja na koje se oslanjao Četvrti odjel u takvim situacijama.

Unatoč tome, Četvrti odjel je u ponovljenom postupku odlučio u skladu sa svojom ranijom sudskom praksom, pozivajući se na izvanredne okolnosti koje opravdavaju prihvaćanje načela legitimnog očekivanja.

Odlučujući o kasnijem podnositeljevom zahtjevu da se multipleks zapečati, Peti odjel je ustrajao u svom zahtjevu zaštite okoliša te je usvojio njegov zahtjev. Iako je predmet podnositeljevog tužbenog zahtjeva pred Četvrtim i Petim odjelom formalno bio različit, slijedio je istu svrhu, odnosno okončanje aktivnosti trgovačkog društva koje posluje u velikoj zgradi izgrađenoj na zemljišnoj parceli namijenjenoj samo za stambene zgrade.

Kao rezultat toga, nastala je situacija u kojoj je presuda Četvrtog odjela konkurentskom multipleksu omogućila nastavak poslovanja, dok je presuda Petog odjela naredila njegov prestanak i zatvaranje multipleksa.

Situaciju je dodatno pogoršala činjenica da je gradsko vijeće odbilo izvršiti presudu Petog odjela, a tu odluku je odobrilo tročlano povjerenstvo Vrhovnog upravnog suda kao tijelo odgovorno za nadzor pravilnog izvršavanja presuda tog suda. Povjerenstvo se u obrazloženju svoje odluke pozvalo na postojanje zahtjeva za legalizaciju koji je podnio konkurentski multipleks.

Prema mišljenju ESLJP-a, bilo je očito da je nesklad u sudskoj praksi Četvrtog i Petog odjela Vrhovnog upravnog suda trajao godinama i da se nastavio usprkos intervenciji plenarne sjednice tog suda. To je stvorilo situaciju pravne nesigurnosti i uzrokovalo povredu članka 6., stavka 1. Konvencije.

PRAVEDNA NAKNADA

8.000 eura na ime neimovinske štete

5.000 eura na ime troškova i izdataka